

Pe cale

Luna martie, cea care însoțește întotdeauna Postul Mare, este tainică. E ca un drum pe care călătorim către Învierea Domnului. Perioada Triodului identifică pe fiecare dintre cei care ne propunem postirea cu oamenii marcanți care dau sens înțelegerii dragostei de Dumnezeu: suntem Zaheu, însetați de reconciliere, ne coborâm privirea spre pământ precum vameșul de la templu, ne întoarcem către Tată precum fiul risipitor din exilul păcatului. Apoi medităm la judecata ce va să vină și ne propunem să iertăm pentru că prin iertare primim darul biruinței asupra egoismului și mândriei.

Îleșim spre înserat căutând apusul de soare. Primii pași ne sunt însoțiți de canonul cel mare, care ne ghidează cu îndemnul “Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!” către intersecțiile dese care ne oferă posibilitatea de a fi atenți la gândurile și faptele săvârșite. Aici, rugăciunea Sfântului Efrem Sirul ne avertizează intermitent: “Duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie!”. De jur împrejur este tristețe dar și nădejde. Facem uneori câte un popas precum în mijlocul săptămânilor, fiindcă **drumul postului** pe care îl parcurgem **nu se măsoară în metri ci în zile**. Ne oprim pentru liniștea Liturghiei darurilor înainte sfințite, mergem încă o parte de drum și la finalul fiecărei părți din acesta ne odihnim, lăsând loc dorului de cei adormiți să ne așeze în liturghia din sâmbete și bucuriei de a ne fi apropiat de Paști în liturghia din duminici. Ajungem la două izvoare cu apă cristalină și dulce: Bunavestire și Duminica Sfintei Cruci. Cel dintâi, vestitor al bucuriei împăcării omului cu Dumnezeu, cel din urmă, crainic al sacrificiului săvârșit cândva pentru noi. Amândouă, dătătoare de nădejde. **Suntem pe cale**. Deși am plecat la drum să căutăm apusul de soare, realizăm că de fapt **ne îndreptăm către răsărit**. Iartă-ne, Doamne!

Ne venim în simțuri și conștientizăm că perioada oricărui post de peste an este un timp al redescoperirii identității duhovnicești proprii. Chiar și cele două zile de postire de peste săptămână, miercurea și vinerea, sunt un prilej al cugetării la jertfa Mântuitorului. În minte se nasc câteva întrebări ale căror răspunsuri ne oferă scopul vieții: Cine este Iisus? De ce a murit Iisus? Cum îmi manifest credința? Ce rost are Biserica? Cum pot trăi cu folos restul vieții mele? Aceste chestiuni ne așează cu sinceritate în fața conștiinței și ne oferă odată cu indiciile primelor răspunsuri sentimentul sau simțul pocăinței. Postul devine astfel o **chemare spre pocăință**. Acum e postul minunat al Jertfei, Morții și Învierii lui Iisus.

Iisus este Dumnezeu Întrupat pentru neputințele noastre. Și a murit pentru ca noi să avem nădejdea că dincolo de orice este iertare. Atât timp cât ne pare rău pentru păcate și luptăm cu noi pentru a ne îndrepta. Și arătăm cu bucurie și liniște cât de mult bine ne-a făcut Dumnezeu. Tuturor celor care suntem Biserica Lui. Călătoria postului aduce liniște și dorința mărturisirii urmate de împărtășire și mulțumirea pentru dulcele nostru Iisus.

Martie are gust de Hristos!

Buna Vestire

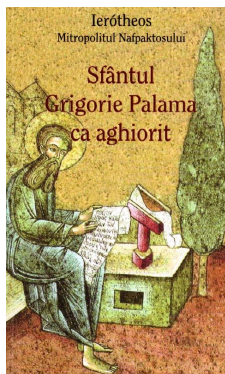
Buna Vestire este prima sărbătoare închinată Maicii Domnului confirmată în documente.

Una dintre primele mărturii în acest sens o reprezintă biserica zidită în Nazaret (în secolele IV-V), pe locul episodului consemnat în Biblie. Temeiul scripturistic al sărbătorii îl găsim în primul capitol al Sfintei Evanghelii după Luca (versetele 26-38).

Prima reprezentare a Bunei Vestiri se află în **Catacomba Priscillei din Roma**, pe care arheologii o datează în secolul al II-lea. Iconografia ei a rămas fundamental aceeași, diferențele stând doar în detalii.

Icoana Bunei Vestiri este pătrunsă de bucuria împlinirii promisiunii Vechiului Testament, prin întruparea Izbăvitorului lumii. În biserică, **Buna Vestire este pictată pe iconostas**, în registrul praznicelor împărătești, dar Scena apare și **pe ușile Sfântului Altar**.

Recomandări de suflet:

Ierótheos de Nafpaktos

Sfântul Grigorie Palama ca aghiorit

Teologia Sfântului Grigorie Palama este teologia **Bisericii Ortodoxe**. El nu a introdus un nou sistem de învățătură și cunoaștere a lui Dumnezeu, ci a trăit, după care a exprimat ceea ce a întâlnit în Biserică și în Sfântul Munte, trăind ascetic viața în Hristos.

Isihasmul, adică viața de liniște, aparține întru totul Bisericii și este coloana vertebrală a vieții ortodoxe. În Sfântul Munte, precum și în orice comunitate cu viațuire în Tradiția Ortodoxă, se păstrează **conduita terapeutică** a Tradiției Bisericii. Sfântul Grigorie a trăit o viață de aghiorit (ca a acelor din Sfântul Munte Athos) încă din copilărie. Apoi a viețuit mulți ani în Sfântul Munte și a ajuns la mari înălțimi de viațuire duhovnicească. Inclusiv păstorirea tesalonicenilor a fost impregnată de trăirea atonită.

Cartea "Sfântul Grigorie Palama ca aghiorit" este rodul **unei cercetări de aproape 25 de ani** asupra vieții și operei Sfântului de către autor, prolificul scriitor Ierótheos Vlachos, mitropolit de Nafpaktos. Volumul are 13 capitole în care sunt dezvoltate mai multe laturi ale vieții și învățaturii Sfântului Grigorie Palama și a fost tipărit la Editura Egumenița din Galați, în anul 2020.

Semnele din calendar:

Abrevierile (VI)

Mărt. - Mărturisitor

Mărturisitorul este o persoană care apără în mod public credința în Hristos, împotriva vreunei erezii sau concepții greșite, suferind persecuții și neazuri, exil, închisoare, din partea oamenilor. Se deosebește de *mucenic* doar prin faptul că nu este omorât pentru credință, ci suferă, trecând în veșnicie prin moarte naturală. Sfântul nostru ocrotitor, *Ioan Rusul*, este un *Mărturisitor*.

Sărbători: Sfinții Mucenici Montanus și Maxima

Biserica Ortodoxă Română cinstește la 26 martie pe **Sfinții Mucenici Montanus preotul și soția sa, Maxima**, din cetatea Singidunum (azi Belgrad), locuită pe atunci de strămoșii noștri daco-romani. Aceștia **au pătimit în anul 304**, din porunca guvernatorului Probus, în timpul împăratului Dioclețian.

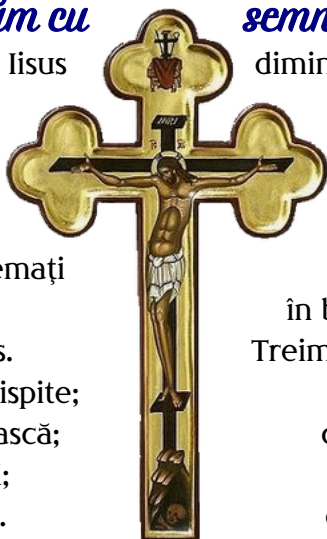
Pentru că nu a vrut să se lepede de Hristos, guvernatorul a încercat să-l înduplece pe Montanus prin soția sa, Maxima. Dar aceasta, la fel de puternică în credință, s-a alăturat soțului ei, primind amândoi **mucenia** după ce au fost aruncați în râul Sava, lângă cetatea Sirmium din provincia Pannonia Inferior (azi Mitrovița). Montanus este socotit ca fiind **primul preot daco-roman cunoscut cu numele** din istoria Bisericii noastre. Și Montanus și Maxima au purtat nume latine.

Cei doi sfinți au fost aleși ca **ocrotitori ai Episcopiei Ortodoxe Române a Daciei Felix**, cu reședința la Vârșeț (Serbia).

Ne însemnăm cu

semnul crucii...

pentru a mărturisi prezența Domnului Iisus Hristos în inimile noastre;
fiindcă ne amintește de suferința Domnului pe cruce pentru mântuirea noastră;
pentru că ne amintește că suntem chemați să-L urmăm pe Hristos;
fiindcă vrem să ne unim cu Hristos.
fiindcă ne este de ajutor în încercări și ispite;
pentru a fi întăriți în lupta duhovnicească;
fiindcă ne este armă asupra răului;
pentru a cere harul Duhului Sfânt.

dimineața și seara, începem și sfârșim ziua cu această închinare;
la fiecare început și sfârșit de rugăciune;
când ne așezăm și ne ridicăm de la masă;
în biserici, când se face referire la Sfânta Treime sau Mântuitorul Iisus, Maica Domnului sau un sfânt la care avem evlavie;
când aducem slăvire lui Dumnezeu;
când suntem tulburați;
oricând simțim bucurie sau nevoie.